

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Eylül 2003 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu fotoğrafı inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s

TÜBİTAK Bilim Çocuk Dergisi Öyküleriniz... Şiirleriniz Köşesi/Atatürk Bulvarı/No: 221/06100/Kavaklıdere/Ankara

Öyküleriniz Şiirleriniz

Yaşamda Sevgi

Ben yaşamayı, doğayı sevdim.
Ben yaşama duyduğum sevgiyi çiçeğe verdim.
Ve ben insanlardaki umudu görmek için
Umut adına, sevgi adına savaşmayı denedim.

Ve ben sevgiye inanmıyorum diyen insana
Asla inanmıyorum; çünkü,
Sevgi bazen ağacın dalındaki kuşta,
Bazen akvaryumdaki balıkta,
Yani yanibaşımda hep varolacak...

Ahmet Salih Acarlar

100. Yıl İÖÖ/8-A/Bingöl

Soldan Sağa Dokuz Harf: Yalnızlık

Ali, erkenden uyanmıştı. Bu güzel Cumartesi sabahında yaptığı ilk iş yüzünü yıkamaktı. Mavi fayanslı banyoda elini, gelişigüzel yıkadı ve yüzüne bir avuç su çarptı. Sonra sonuna kadar aralanmış banyonun kapısını ıslak elyle kapattı ve ellerini pantolonuna siliverdi. Az ilerideki mutfaktaki masanın üzerinde "ekmek al" yazan bir not vardı. Hemen para alıp aşağı indi. En alt kata indiğinde apartmanın kapısına elini uzatmıştı ki yakınındaki kapıdan gelen ağlama seslerini işitti. Şaşırmıştı, çünkü bu daire aylardır boştu. Korkuyordu, ama korkusunu yenip içeri girdi. Apartmen sessizdi. Yalnızca eski ahşap kapının gıcirtısı, Ali'nin koku nefesi ve titrek ayak sesleri iştiliyordu. İlerledi; önüne gelen ilk kapıyı açtı ve şaşkınlıktan elinde tuttuğu kâğıdı yere düşürdü. Ali, üç ayaklı bir taburede oturan genç bir kızın akvaryumdaki bir Japon balığına bakarak ağladığını görmüştü. Artık nefesi daha seyrekleşti, korkulu, şaşkın ve endişeliydi. Bir ara kız ağlamayı bıraktı, gözyaşlarını sildi. Bu sırada Ali'nin gözüne, yırtılmış bir bulmaca parçalarının akvaryuma atıldığı çarptı. Genç kız Ali'nin yüzüne baktı. Yüzündeki ağır makyaj güzelliğini örtbas etmeye çalışıyordu; ama başaramıyordu. Kız, Ali'ye elindeki bulmaca parçalarını

göstererek masum bir tavırla "şey, balığının yemi kalmadı da" dedi. "Kalmadı mı? Ben hemen alırım, siz hiç merak etmeyin." dedi ve heyecanla koşmaya başladı. Ayak sesleri, artık korkmayı bırakmıştı. Heyecan ve mutluluk duyuyordu. Ali, hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. "Annemle babam boşandığından beri hiç mutlu olmadım; o kızın mutlu olması beni de mutlu eder." dedi ve hızla koşmaya çalıştı. "Çok yalnızım, belki onunla arkadaş olurum" dedi. Hızlıca marketten yemi aldı. Aceleyle daireye girdi. Kızın olduğu odaya girdi, ama orada kimse yoktu. Şaşırdı; diğer odalara da baktı, ama kimseyi göremedi. Dışarı çıktı. Önüne çıkan herkese kızı sordu, ama kimse işe yarar bir cevap veremedi. Tekrar daireye girdi, içeride dolaştı. Sonra kız gördüğü odaya girdi. Çevreye dikkatlice baktı. Gördüğü tek şey, parçalanmış bir tabure, parçalanmış bir bulmaca ve onu kemiren bir fareydi. Fareyi eline aldı. Sonra bir kez daha çevresine bakındı. Bir düşünce gördüğünü anladı. Bu düşünce, onun yalnızlığının kanıtıydı.

Cevdet Kabal

Batıkent İÖÖ/8-C/Batıkent/Ankara

Sihirli Bulmaca

Benim adım Altay. Bir gün gazetede bulmaca çözüyordum ki, gözüme o takıldı: "Sihirli Bulmaca". Altındaysa "Dikkat edin, cevapları sesli söylerseniz, adını söylediğiniz canlıya dönüşürsünüz." yazıyordu. Ben öyle şeylere inanmadığımdan, hemen bulmacaya giriştim. Ve ikinci soru çok kolay olduğundan bağırarak "balık" dedim. Sonra olan oldu. Birden bizim akvaryumdaki Tugı'nın yerine ben geçtim. Bunu, birkaç saat sonra farkedene annem ve ablam beni eski halime döndürmeye uğraşmaya başladılar. Gazetenin altına şöyle bir not düşülmüştü: "Eğer cevap sesli söylenir ve adı söylenen canlıya dönüşülürse yapılacaklar:

1. Gazetenin bulmaca bölümünü kesin. Kestiğiniz kâğıtları yırtın.
 2. Sonra gazeteyi yem kutusu biçiminde katlayıp yırttığınız kâğıtları içine koyun.
 3. Dört gün boyunca bunları ona verin."
- Annem ve ablam, beni eski halime döndürebilmek için bunları yaptılar. Dördüncü gün ablam başımda duruyordu, annemse kâğıt yemleri bana atıyordu. Ben de onları yakalamak için, bir o yana, bir bu yana yüzüyordum. Şükürler olsun ki, son yemi de yedikten sonra gerçek halime döndüm. Ve bir kapı zili. Gözlerimi açtığımda, önümde gazete, başım masada uyuyakaldığımı anladım. Meğer hepsi rüyaymış.

Seda Eker

Süleyman Paşa İÖÖ/6-E/Tekirdağ